

11,5–13

Řekl jim: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: ‚Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.‘ On mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.‘ Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje. A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

L. H.: Je to pro mne docela těžký text, se přiznám. S prosebnou modlitbou si nevím moc rady, ale ona je přitom možná podstatou toho, co se modlitbou myslí. Já ji chápu jako život ve vztahu s Bohem. Prosebnou modlitbou do něj vnáším tu správnou hierarchii, ve které jsem tím podřízeným. Na tomto textu je pro mne jinak moc důležitá poslední věta, že Otec dá Ducha svatého každému, kdo o něho prosí. Mám-li Ducha, pak nějak nakonec vím, že věci jsou v pořádku.

P. V.: Já se vlastně málokdy modlím takovouto prosebnou modlitbu. Když byly třeba děti nemocné, tak jsme se za ně modlili. I tehdy byl však především ve hře náš vztah k Bohu, postoj důvěry, ne výsledek. Co když třeba nemoc dopadne špatně? To pak vztah k „nespolehlivému“ Bohu končí? Jak je to v tom Ježíšově příkladu: Když poprosíš tátu o chleba a on ti nic nedá, tak jak to budeš brát?

L. H.: Tady je, že ti vždycky dá.

P. V.: Ano, ale jsou jen dvě alternativy: buď ti dá něco zlého (hada, štíra), nebo ti dá to, o co prosíš. Nám však hrozí spíš situace, že

nedostaneme nic. Kam se tedy poděje vztah? Proto se málokdy takto modlím.

Někdy dělají prosebné modlitby z Boha kmenového bůžka, který potřebuje být něčím uplacen. Funguje to podle dohody: „Já se teď, Pane Bože, budu pravidelně modlit a ty se o mě budeš starat.“ Dělán si u něj jakousi zásobu zásluh, z níž pak mohu čerpat. Tahle kalkulace s Hospodinem mi přijde dost pitomá. On přeci něco takového nepotřebuje, ne?

Oproti tomu pozitivně vnímám slova „proste a bude vám dáno“, „tlučte a bude vám otevřeno“, „hledejte, naleznete“. Často totiž tluču anebo prosím, a to v oblastech, které se týkají nějaké nespravedlnosti, případně když vidím nějaké zoufalství. A mám řadu zkušeností, že to břemeno ze mě bylo snato. Třeba by ta věc, která se vyřešila, dopadla dobře i bez modliteb, ale pro mě je důležité, že mohu Bohu ty věci odevzdat. Je to důležitá součást mého vztahu s ním.

L. H.: Já Boha skoro o nic neprosím. Umím si představit prosbu o uzdravení někoho blízkého, ale vím, že to stejně nefunguje, a tak nevím, oč jiného prosit, snad jen o smilování nade mnou hříšným. Co je třeba udělat, musím přece udělat já, já to musím odpracovat. Nevím si moc rady ani se slovy: „Tlučte, a bude vám otevřeno, hledejte a naleznete“. Občas se mne někdo ptá, jak má najít Boha, když ho hledá ale nemůže najít. Co mám říct, třeba: „Hledej dál, až ho najdeš?“ Já nevím, jestli toho člověka nepodvádím, jestli si člověk může vynutit, že se mu Bůh dá poznat, když ho bude pořád hledat. Já ani nevím, jak se Bůh hledá. Má člověk jen tak mluvit do zdi, nebo co má vlastně dělat? Já v pokusu o odpověď pak obvykle dodám nějakou svou aktuální zkušenost svého vlastního hledání Boha.

P. V.: Mě se ještě vynořuje jedna vzpomínka: Před několika lety měl náš kamarád vážnou dopravní nehodu na motorce. Vezl tehdy svého synovce, který skončil v nemocnici s vážným poškozením mozku. Několik měsíců se za něj celý tachovský sbor metodistické církve modlil. Kluk se probral, nakonec začal i chodit a může jakž takž žít. Jenomže to „jakž takž“ je právě problém. S velkými obtížemi se vyučil knihařem, přilepil se k divným lidem, začal brát drogy